

S (Google translate):

Regnar och Kraka

En dag blev Regnars hustru, Thora, sjuk och dog, det var en stor sorg för Regnar, och han satte ett par örlar för att styra landet med sina söner, och sedan samlade han några män och åkte på vikingatur. Han härjade i många länder och blev känd som den fruktansvärda Regnar Lodbrog. En sommarkväll var Regnar Lodbrog med sina fartyg nära Lindencæs vid Norges kust. Han åkte ut i en smal fjord utanför en gård som heter Spangerhede och tillbringade natten vid stranden.

Nästa morgon skickade Regnar två personer i land för att baka bröd. När de två anlände i land, såg de Spangerhede-gården och trodde att de kunde låna en ugn från bonden.

Framför gården träffade de en gammal smutsig tik som var så ful att de först trodde att hon var en häxa.

“Vem är du?”

“Vi är folket i Regnar Lodbrog,” sade de. “Kommer du att hjälpa oss att baka bröd till vår kung?”

“Jag heter Grima. Jag är fru här på gården, sa tik. “Mina händer är krökta och styva, så min hjälp är inte värt mycket. Men min dotter, Kraka, är uppe i bergen med våra kor. Hon kommer snart och hon kan hjälpa dig.

Då började Regnars män att slå på spisen så att det var varmt tills Kraka återvände hem.

Den morgonen satt Kraka på en klippa och tittade ut över havet. Kraka märkte några stora fartyg som hade lagt till för natten i fjorden på kort avstånd från gården. Hon rusade ner till en liten bäck för att tvätta sig, även om Grima hade förbjudit henne att tvätta, så att människor skulle upptäcka hur vacker hon var. Hennes ögon var blå som sjöarna i bergen, det ljusa håret var så långt att det nådde hela vägen ner till marken, och det skinte som det vackraste sidan.

När Kraka hade slutat tvätta, skyndade hon sig ner till gården.

Hon tittade nyfiken på Regnars folk, ty det var första gången hon sett främlingar på Spangerhede.

De två männen stirrade lika förvånade på Kraka.

“Är den vackra flickan verkligen din dotter?” Sa en till Grima.

- Det är hon! Grima svarade.

“Det finns inte mycket likhet mellan dig”, sa den andra. - Jag har aldrig sett en så trevlig tjej.

- Vad vill du här på gården? Kraka frågade.

- Männen berättade för dem att de hade kommit för att baka bröd för kung Regnar, och Kraka lovade att knåda degen för dem.

De två männen började nu baka bröd från degen som Kraka knådade. Men de var så upptagna med att titta på hennes vackra ansikte att de helt glömde att hålla ett öga på deras bröd. Brödet brände därför och blev svart och hårt som sten. När männen hade slutat brödet, gick de tillbaka till fartygen. Deras kamrater var rasande när de såg det rostade brödet. De krävde nu att Regnar straffade dem för deras lathet.

- Ligg du och sov i stället för att ta hand om ditt arbete? Frågade Regnar arg.

De två männen sa nu att de hade sett en tjej som var så otroligt vacker att de inte kunde hålla ögonen på brödet.

Hon var så vacker, sa de, att ingen i världen kunde överträffa henne i skönhet.

- Hon kan inte vara så vacker som Thora! Regnar sa bestämt.

Men de två männen hävdade envist att Kraka var lika vacker som Thora hade varit.

“Det finns människor på mina fartyg som har en god känsla av fallen”, sa Regnar - jag kommer att skicka dem i land så att de kan titta på flickan. Om de verkar som dig, borde du vara ledsen. Men om du har ljugit måste det kosta dig dyrt.

Regnar Lodbrog hade inte tänkt på andra kvinnor sedan Thora död. Men ju mer han hörde om den vackra Kraka, desto större var hans önskan att se henne.

Han tänkte noga och sade sedan till de män som skulle komma in och titta på flickan: - Om Kraka är så härlig som sägs, be henne att komma ut till mitt skepp. Men jag vill sätta henne på en liten rättegång för att se hur smart hon är. Skönhet ensam räcker inte för mig!

- Vilken rättegång ska vi lägga till henne, King? Männa frågade.

- Hon får inte komma klädd eller naken, mättad eller fasta. Hon får inte komma ensam, men ingen människa måste följa henne.

Männa tittade på varandra i väntan, men de sa ingenting.

När Regnar Lodbrogs folk kom upp till gården träffade de Grima och de bad henne omedelbart att ringa Kraka.

Och när Kraka kom, var de tvungna att erkänna att hon var minst lika vacker som de olyckliga brödbakarna hade sagt till henne.

“Vår kung har befallit att du kommer ut till hans fartyg,” sade folgarna i Regnar. - Men du får inte vara klädd eller naken, mättad eller fasta. Du får inte komma ensam, men ingen människa får följa dig.

“Hon kan inte göra det,” grät Grima. - Kungen måste vara galen!

“Han skulle inte ha sagt att om det inte var möjligt,” sa Kraka lugnt.

- Jag måste ta reda på vad han menar. Gå tillbaka nu bara till kung Regnar och berätta för honom att jag kommer ut till hans skepp i morgon.

Detta svar förde männen då Regnar.

Kraka låg vaken hela natten och tänkte på det konstiga testet som Regnar Lodbrog hade satt henne på. Men nästa morgon sa hon till Grima: - Om en liten stund går jag ner till fartygen, men först vill jag byta. Jag vill slå mig in i ett fisknät och låta mitt långa hår falla över. Då är jag inte naken. Sedan biter jag i en lök, för då har jag inte ätit och ändå fastar jag inte. Jag tar din hund. Då kan ingen säga att jag kommer med en människa, och ändå kommer jag inte ensam.

När Kraka nådde fartygen, fanns det stor rörelse på stranden.

Vissa män stekte kött över en eld. Andra övade i svärd och ännu andra avfyrade mot ett mål de hade fastnat i sanden.

När Kraka närmade sig, såg hon Regnar Lodbrog på sitt skepp titta på sina män.

När Regnar och hans män såg Kraka, stirrade de på den vackra flickan och glömde allt om mat och vapen.

- Vem är du? Regnar ropade till henne.

“Jag är den Kraka du skickade efter, kung,” svarade Kraka.

Regnar bad omedelbart sina män att lugna henne ut på fartyget.

- Löfter du mig fri vilja, kung Regnar? Kraka frågade.

- Du kan lita på mig säkert! Han svarade.

När Kraka nådde fartyget, räckte Regnar till hennes hand för att hjälpa henne ombord.

Samtidigt hoppade Krakows hund framåt och bet honom i handen. Men en av Regnars män gick snabbt framåt och dödade hunden.

- Är det ditt sätt att hålla ett löfte, King? sa Kraka

"Du måste få en full mansavgift för din hund," sade Regnar. Han plockade nu upp Thoras guldbroderade mantel och gav den till Kraka.

"Du är lika smart som du är vacker," sade han. - Om du vill som jag, går du med mig till Danmark omedelbart som min drottning.

"Jag accepterar inte din gåva och erbjuder nu," sade Kraka. - Men om du inte ändrar dig kan du hämta mig nästa år på samma gång.

Regnar var inte nöjd med det svaret.

"Jag har aldrig förståelse för det fallet," sade han. - Du kan lika gärna resa med mig nu.

Men Kraka skulle inte böja sig.

"Du kan hämta mig nästa år om du inte har ändrat dig", upprepade hon.

"Då måste det vara som du önskar," sade Regnar - för jag kommer inte att tvinga dig!

Han bad nu sina män att lugna Kraka i land, och därmed skildes de.

Medan Regnar Lodbrogs drakfartyg seglade långt och brett nästa år, gick Kraka som tidigare och bevakade kor på de gröna sluttningarna vid havet.

När hon åkte ut på morgonen såg hon ofta skepp i horisonten, men de seglade alltid förbi Spangerhede.

Tidigt en morgon såg Kraka äntligen en stor flotta drakfartyg på väg utanför Spangerhede.

Framifrån såg hon Regnar Lodbrogs skepp med korbannet högt i masten och sköldar och järnklädda strider längs räcket.

Mitt på dagen fick ett meddelande från Regnar att han väntade på Kraka med längtan.

"Berätta för din kung att jag kommer till hans skepp i morgon morgon," sa Kraka till männen.

Regnar var tvungen att ta hand om det meddelandet.

Tidigt nästa morgon gick Kraka till sängen där Grima och hennes man sov.

"Vakna upp och hör vad jag har att säga till dig," sa Kraka. - Jag vet att det var du som dödade min fosterfar, Hejer, när jag var liten. Du förtjänade inte bättre än att jag blev hämnd på dig! Men jag har bott här så länge att jag inte vill skada dig. Men kom ihåg en sak! Dina sista dagar på jorden blir värre och sämre, och de sista värsta!

Sedan lämnade hon gården och gick ner till fartygen.

När Kraka hade kommit ombord beordrade Regnar omedelbart sina människor att tända ankar och satte kursen mot Danmark.

Kraka stod vid järnvägen större delen av dagen och såg de stora drakfartygen dela vågorna.

Hon var höljd i Thoras guldbroderade mantel och glädde sig över att bli åtföljd av vikingakungen till sjöss.

I slutet av dagen kom Regnar till henne.

"Jag har väntat på dig länge," sa han och lade armen runt henne. - Låt oss sova tillsammans ikväll.

Men Kraka skakade på huvudet.

"Nej, låt oss vänta tills vi kommer hem till din trädgård," sa hon. - Då kan vi ha ett bröllop ... An-

nars säger folk att deras kung har älskat med en enkel bondedotter, och det kommer att skämma de barn vi har.

Regnar så länge över havet.

”Det blir som du önskar,” sade han slutligen. De fick god vind och nådde Danmark på några dagar.

Regnar kom aldrig i land innan han var redo för en stor fest. Han ville att en skulle fira sitt bröllop och hemkomst på en gång.

Men Kraka var av en annan åsikt. - Låt oss fira vår hemkomst i dag och vårt bröllop imorgon, sa Hu. - Det kan lätt skada oss om du inte låter mig ge råd!

- Vad kan hända oss? Regnar skrattade och skakade på huvudet.

Sedan gick han in i korridoren för att dricka med sina kämpar.

Sent på natten gick Regnar in i Krakows kammare och ville ligga med henne.

”Lämna mig i fred”, sa hon. En olycka händer oss om du inte låter mig bestämma.

- Hur länge kommer du sova ensam? Frågade Regnar irriterat.

”Tre nätter,” sa Kraka. - Annars kommer vårt första barn att lida för din otålighet.

- Vad skulle hända med vårt barn? Frågade regn.

- Vår äldsta son kommer att föds med ett bröst, där andra är födda med starka ben! sa Kraka.

- Jag kan se det tydligt.

”Jag tror inte på den typen av vidskepelse,” sade Regnar. - Du har din vilja på fartyget. Nu vill jag bestämma. Och det visade sig som han ville!

Tiden gick och Kraka och Regnar bodde bra tillsammans.

Regnar älskade sin fru dyrt och han hade inte varit så glad och glad sedan Thora dog.

Tidigt nästa vår födde Kraka en stor pojke. Pojken hette Ivar.

När Ivar började växa visade det sig att hans ben var benfria, varför han fick smeknamnet Benless, men du kan också läsa om honom under namnen Ívarr hinn Beinlausi Ragnarsson, ”Ingvar” The Boneless ””, ”The Beinles ”eller” Hyngwar ”. Men annars gjorde han inget misstag. Han var stor och stillig och klokare än de flesta. Men Regnar och Kraka hade fler söner. Den andra sonen kallades Bjørn, den tredje var Hvidskerk och den fjärde Ragnvald.

Regnar Lodbrog låg i Viking varje sommar, men på vintern satt han och hans män i hallen och pratade om fäderna och deras egna innehav i utlänningen.

På så sätt växte pojkarna upp. De satt vinter efter vinter och lyssnade på de gamla legenderna och drömde om dagen de kunde åka på sin egen Viking-resa.

Så snart de var gamla nog, lärde de sig att rida och simma, segla och vila. De var inte riktigt gamla förrän de var lika skickliga på att använda svärd och spjut som Regnars vuxna.

Ivar Benloos var den klokaste av dem. Bröderna gjorde ingenting förrän de hade lyssnat på hans råd.

Ivar slängde en stol mellan två barer, bärs av fyra män. På detta sätt kunde han vara med alla platser.

